

САБОРНИК

БИЛТЕН БЕОГРАДСКЕ САБОРНЕ ЦРКВЕ
СВЕТОГ АРХАНГЕЛА МИХАИЛА

НЕДЕЉА, 11. МАРТ 2018, ГОДИНА 19, БР. 26

ШТА ЗНАЧИ НОСИТИ СВОЈ КРСТ?

/Ово је део предавања о. Рафаила (Бољевића), игумана ман. Подмаине, *Тврђава моја*. Цитати које наводи су речи св. Игњатија Брјанчанинова на ову тему! *Ако хоће ко за Мном ићи*, каже Господ, *нека се одрекне себе и узме крст свој и за Мном иде*. Услов идења за Господом јесте узимање крста - ако хоћеш. А, ако нећеш, остани ту гдје јеси и чекај смрт вјечну, окружен мржњом и болешћу. А, ако хоћеш из те таме да изађеш, од мржње да се ослободиш, живот да наслиједиш - чуј Ме: *узми крст свој и хајде за Мном*. "Шта значи крст свој?" - пита Свети отац јер је свјестан да има посла са непросвећеном генерацијом. А, каква ли је тек наша...! Шта значи: *крст свој*? Зашто се тај *крст свој*, тј. засебни крст сваког човјека, уједно назива и Крстом Христовим? И, онда, даје кратка објашњења: "Крст свој - то су невоље и страдања земаљског живота, код сваког човјека своја". Крст мој - моја страдања, невоље кроз које ја пролазим, кроз које ме Господ води. То је много важно да препознамо као БЛАГОСЛОВ БОЖИЈИ, као крст свој. Наравно, уколико кроз невоље будемо пролазили СА ВЈЕРОМ, са свијешћу да ми нисмо презрени, да ми нисмо одбачени, нисмо хендикепирани, него ОДЛИКОВАНИ, БЛАГОСЛОВЕНИ, и да кроз те невоље ми путујемо, крећемо се ка Царству небеском. Да је то наше знамење, које открива и свједочи нашу припадност. ...

Па, чујемо нашега Вукашина, који каже: "Сине, само ти ради свој посао... Ја се овога одрицати нећу. Ја са овог пута не скрећем никуда. Мене је овдје и пред тебе довео ЧОВЕКОЉУБИВИ ПРОМИСАО БОЖИЈИ, у који ја уопште не сумњам. Ја кроз тебе и кроз ово зло видим - ДОБРО, вјечно Добро, које ти, на жалост, не видиш и нећеш да видиш. Зато - *свако свој посао*..." То је исповиједање једног хришћанина. Али, не једног високопреподобног архимандрита, столпника, монаха, владике, свештеника, но једног српског сељака Вукашина. /Вади иконицу св. мученика Вукашина и целива, с љубављу/ Видите га какав је! Сила! *Само ти, синко, ради свој посао*... Сила, велика сила! ... Носећи свој крст, поготово Вукашин или мученици, сјединили су се са Крстом Христовим. И, онда, сила Христовога Крста улази у њихове душе, у њихове животе, освећује њихове кости. Ми се после грабимо за њихове кости, за честице! Па се то сматра великим благословом. Зашто? Зато што је та кост сједињена са Божијом силом. Јер је он носио свој крст до краја и сјединио га са

Крстом Христовим и постао Уд Христов. Па, то се види како демони реагују на мошти мученика - не смије да приђе. Осјећа силу Христову у тим костима.

"Крст свој - то су бдења, то је пост и други благочестиви подвизи, којима се тијело смирује и покораву Духу. Ти подвизи морају бити саобразни снагама сваког човјека, и код свакога они су своји". ... Свети Игњатије овдје мудро, као искусни љекар и пастир, говори: и ту свако треба да има СВОЈ КРСТ. Тачно је: имамо начелно за-

дате подвиге - пост васкршњи је пост васкршњи, али не може свако да га пости на исти начин. Треба да одредимо свакоме по његовој мјери, да би то био *његов* крст. Зато нису у праву они који дају те "рецепте", па кажу: сви постите овако, сви се молите овако... Не може, **МОРАМО ДА ВИДИМО ЧОВЈЕКА**. Па, Господ је дошао ради свакога човјека - дај, постарај се и ти, одвоји мало времена, па га погледај, одмјери га, дај му нешто што он може да носи. Не може неко ко је јуче извадио иглу из вене, који се пумпао херином, да уђе како је ушао неко ко је већ ојачао у подвизима. Морамо полако, врло опрезно са њим, нешто што он може да понесе, да то буде *његов* крст. То је велика обавеза пастира Цркве, да не промаше у процјени, да би то био *његов* крст, а не да му даш крст Светога Макарија Великог! Или Светога Антонија Великог или Светога Јована Лествичника, па каже: "Тамо пише тако, ево ти, изволи!" Ниси му дао онда *његов* крст, него си га крстом Светога оца опалио по глави и он више није ни за шта, ни за мале, ни за велике крстовете. А, тако се врло лако пострада. Мало неискуство, мала непажња - тако су многи људи обољели. ...

Немојте ни ви сами себи крстовете да дајете! "Могу ја то...!" Па, кад се пости, каже: "Дај, оче, можемо ми то све на води!" Чекај, полако, мислимо да одмах можемо све. Па, онда, нагомиламо тамо и некаквих молитава... Ми смо недавно били свједоци једне готово породичне трагедије. Муж натоварио на себе... толико молитава! Жена је једва успјела, давећи се, да завпи: "Упомоћ, оче, спасавајте! Потонусмо!" Јер, он је тамо натоварио...! То је злочин! Он замало није уништио и себе, и своју породицу, и своју дјецу. Молитвом, замислите! Узео је нешто што не може да носи, није то *његов* крст. И **ГОСПОД НИЈЕ МОГАО ДА МУ ПОМОГНЕ**, није могао да му да благодат. **ОН ТО НИЈЕ РАДИО ИЗ ЉУБАВИ, ОН ЈЕ ТО РАДИО ИЗ САМОЉУБЉА**. Како онда да прими жртвену љубав Крста Господњег? Значи: промашао у процјени, у мјери. Не носи свој крст, иако му је Црква говорила који је *његов* крст, али он није хтео да се смири, он је хтео велики крст да носи! ...

"Крст свој - то су грешне слабости или страсти, код сваког човјека своје. Са једнима се рађамо, другима се заразимо, на путу земаљског живота". ... Видите: моја слабост, моја страст - то је мој крст. Не треба сад падати одмах у панику, очајање, него - дај, **НОСИ ТО!** Болуј ту болест и, у духу трпљења и смирења, лијечи је. Јер, видите: страсти на које ми реагујемо панично: "Куку мени, ево завист!"... - на такав начин борити се против страсти је немогуће. Оне се само развијају, још више и више. И, наравно, врло брзо воде човјека у очајање. Имамо страст? У реду. Болест не може а да се не пројави. Па, дај,

болуј мало. Па, има стрпљивих болесника, који болују годинама, болују од рака, од леукемије, од тешких болести, иду на тешке терапије, па се смирио, па иде, полако, има неку наду. Има наду, а иде код оних који, у суштини, и не могу да му помогну. Не могу ни њему, а не могу ни себи. А, ми овдје припадамо Љекару Који све болести лијечи! Све болести! Али, чекај, да нас остави мало у тој слабости. Понеси мало тај свој крст, носи мало ту своју страст, носи мало ту своју муку. Ми трчимо одмах на исповијест: има неких - одмах хоће на исповијест, да они то заврше, да се очисте, обезбједе и да са мирном савјешћу, спокојно, живе свој духовни живот. И, захваљујући тој њиховој ревности, тамо се духовници разбољевају... Носи мало! Слабост - у реду, носи је, рвај се мало. Удара она тебе - удари и ти њу! ... Проживи са њом, да научиш нешто - то је твој крст. Па ће та страст да те постепено смирава, смирава, па ћеш ти да пробаш нешто сам, па ћеш видјети да не можеш НИШТА. Па, кад помислиш: готово је, завршио сам, а онда - јак ударац и пад... Док се добро не смиримо - нема побједе. Јер се СИЛА КРОЗ НЕМОЋ ПРОЈАВЉУЈЕ. ...

Издржимо до краја, да бисмо се удостојили БЕСКРАЈА.
О. Рафаило

“Сујетан је и бесплодан крст свој, колико год он био тежак, ако се, кроз угледање на Христа, не преобрази у Крст Христов”. Носећи своју муку, свој бол, свој крст, ми стално да созерцавамо Онога Који је ради нас понио Крст, и да ту дистанцу све више умањујемо. Ја имам бол, али - Он је ради мене боловао. Ја страдам, али - и Он је ради мене страдао. Ја немам да платим стан, ја немам стан - јер то је данас многим проблем - а Он каже: Ја немам гдје главу да склоним. Нас прогоне, али - и Њега су прогонили. Нас клеветају, али - и Њега су клеветали. Да успостављамо ту везу: та наша мука, наш крст - да нас сједињује са Његовим Крстом. Да носећи свој крст - непрестано Његов созерцавамо! И, кроз тајну тог созерцања, да непрестано свој крст сједињујемо са Његовим, да би био спасоносан! Јер, у супротном је, како каже Свети отац Игњатије, сујетан! Јер, ако ми страдамо, па ропћемо, НЕМА ОД ЊЕГА СПАСЕЊА, то је КРСТ РАЗБОЈНИКА КОЈИ ЈЕ ПРОПАО. ... И, “да се никаква невоља не би приближила њему да је Христос није допустио. Кроз невоље, хришћанин УСВАЈА ХРИСТА, постаје причасник Његове судбине на земљи, а стога и на Небу”. ...

Зато, браћо и сестре, размислимо мало, у свјетлости овога празника, и о Крсту Христовом, који нас спасе и преко којег нам открива савршену љубав, којом нас љуби. Провјеримо колико ми одговарамо на ту Његову љубав својим крстом, колико ми свој крст препознајемо и колико га као хришћани носимо. ... Да у њему препознамо - не проклетство и недостатак, него благослов и потенцијално богатство. Не нешто што нам угрожава живот, него што нам живот нуди и од лажнога живота спасава и одваја. ... Те да тај наш крст узмемо, да га цјеливамо, да га украсимо цвјетовима благодарарења, славословља. И да уопште не тражимо од Господа да га склони, да га одузме од нас - напротив! Него да тражимо само силу, да можемо у духу трпљења и благодарарења да га носимо. ... А, у Царство се неће ући без крста...

У ТРЕЋОЈ НЕДЕЉИ ПОСТА (КРСТОПОКЛОНОЈ) ПРОСЛАВЉАМО:

- 11.(26) Свети Порфирије, епископ Гаски
- 12.(27) Преподобни Прокопије Декаполит; Преподобни Талалеј
- 13.(28) Преподобни Василије; Преподобни Јован Касијан
- 14.(01) Преподобномученица Евдокија
- 15.(02) Свети свештеномученик Теодот Киринејски
- 16.(03) Свети мученици Евтропије, Клеоник и Василиск
- 17.(04) Преподобни Герасим Јордански

ЉУДИ ГОВОРЕ О... ОДБИЈАЊУ НОШЕЊА КРСТА

Још један озбиљан проблем - чак и за нас, хришћане - јесте потреба за мањим радом и животом без икаквих проблема. Ми смо у потрази за оним ко ће понети наш крст. Ми одбијамо да га сами понесемо. Немамо никакву представу о дубини и ширини тог крста; с поштовањем се клањамо пред крстом у Цркви, прекрстимо се, али не прихватамо наш лични крст. Ми поштујемо Светитеље и Свете мученике, али сами не желимо да потрпимо било какве тешкоће, било каква одлагања, проблеме. Пост је исувише тежак задатак, огорчени смо кад смо болесни, не толеришемо било какве оштре речи, чак ни када смо криви, па како бисмо могли толерисати евентуалне неправде, клевете, прогоне, избеглиштво, као што су наши Свети чинили? *О. Мојсије Светогорац*

ПРЕПОРУКА МУЗИЧКОГ ИЗДАЊА ЗА ОВУ НЕДЕЉУ

СЈАЈНЕ СРПСКЕ ЗВЕЗДЕ

Ово је први самостални ЦД теолога, појца и врсног музичара Небојше Масиловића, члана групе *Пирг* (са којом је снимео ЦД-ове *Земља Светог Симеона* и *Не од овог света*). Десет песама са овог албума су сведочанство крсно-васкрсне вертикале, рана нанетих овим светом који у злу лежи, чежње за Небом и животом у Духу; духовни путокази, записи о нашој рањеној земљи и историји, над којом сијају сјајне српске звезде и небеска кандила. Добро је знана његова сввремена песма о страдалној српској историји, *Ој, Србијо, Божји доме*, која је доживела више препева на друге језике и изводе је бројни православни хорони. Песме *Крст на врху Србије*, *У Студеници*, *Песма Вазнесењској цркви* и *Земалски престоли, небеске круне* - спадају међу најлепше песме икада спеване. Свака је песма позив на буђење, опомена, поменик, сведочанство; све су преизобилне лепотом, топлином и дисањем Духа. И изузетан дизајн ЦД-а сведочи са колико се пажње приступало свему у овом подухвату. Лепотом мелодија и текстова, овај ЦД је заиста *светионик наспрам таме* (по речима једне песме), драгоцен дар за сваку богочежњиву душу.

Главни и одговорни уредник: протојереј-ставрофор Петар Лукић. Уредник издања: Ивана Радовановић. Тел. храма: 011/2636-684. Факс: 011/2636-566. www.saborna-crkva.com. sabornik@saborna-crkva.com. Тираж: 1000 примерака.